

ŠKRLATNI CVET.

(Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.)

rijateljčki moji, gotovo ste bili že kdaj v jelovem ali smrekovem gozdu. Kaj ne, kako je bilo krasno? Oh, jaz ljubim gozd nad vse! Ali, kdor hodi vsak dan po gozdu, temu postane gozdni čar nekaj navadnega, vsakdanjega, da ga malovažno pogleduje, saj mu je tu gori v vejah vse tako zeleno, enolično. Spomladi pa večkrat postoji najbolj ravnodušen lovec pred smreko, se zagleda vanjo veselega srca, popraska za ušesom, pa dé: »Primaruha, kako lepo je to! Prav kakor orjaški šopek!«

In to je tedaj, ko procvitajo smreke v škrlatnem cvetju. Smrekovi cveti ali zarodki češarkov stojé na vejah kakor plamenčki ter goré in blesté liki škrlatu, zlasti na solncu, da se ti mora srce zaradovati v prsih.

Drevo človeštva je sicer vedno zeleno kakor smreka, le da mu zdaj-pazdaj suha iglica ali vejica odpade; a ta zêlen, to njegovo življenje je enolično. Ljudje skrbé, delajo, greše, ljubijo, sovražijo, preganjajo se — pa mrjó. To se godi brez prenehanja, da se nam celo protivi opazovati to stalno. Včasí pa se pojavi na drevesu človeštva krasen cvet — dober, plemenit človek, katerega diči škrlat dušnega plemstva — in najsi ga odeva sicer siromašno krilo. Takega človeka opazovati pa je zanimivo in radostno. In tak smrekov cvet je bila Tomčeva Rezika.

Pozor, naslikam preprosto dve sliki iz njenega življenja.

I.

Sirota se napoti v svet.

V Markovcu visi ob cerkvenem vhodu star, lesen križ. Soha Kristusova ni sicer prišla iz umetnikove roke, vendar ima kolena vse odrgnjena od poljubovanja. — Ljudje na kmetih so mnogokrat kakor otroci. — Jaz sam sem goreče poljuboval, ko sem bil še doma bosonog deček, ta križ, ne meneč se za njegovo nelepoto — in takšno je preprosto ljudstvo sploh: gleda bolj z dušo kakor z očmi. Našega »olikanca« gane k spoštovanju samo — križ, ki je krasno in umetelno izklesan.

Ob imenovanem križu je klečala pred mnogo leti Tomčeva Rezika. Molila je tiho. Ogrnjena je bila v veliko temno ruto, iz katere ji je gledalo prikupljivo, blede obličje, kakor mesec izza črnih oblakov. Obraz ji ni bil ne lep, ne grd, — bil je preprost, pohleven, kakor obraz svetnice.

Zdaj je deklica vzravнала glavo in uprla modre oči na stari križ, pa gledala skozi velike solze v obraz Odréšenikov; a iz prsi se ji je izvil vzdih in ta vzdih je trepetal in se je tresel kakor struna. Pa ta struna je trepetala, donela k nebu, da je dozvenela pred vrata, kjer se delé podpore vsem ljudem.

Tomčeva Režika je bila uboga sirota. Očeta ni poznala, padel je v francoski vojni; a mater so ji položili v grob, ko ji je bilo devet let. Uboga Režika! Nič ni dobila po materi razen poročne obleke, nekaj vsakdanjih kril — pa pol raztrgane nabožne knjige, vezane v usnje s kovinasto zaponko. Kaj pa naj bi bila še zapustila revna delavka, ki ni imela niti svojega ognjišča? Postelj in skrinjo so prodali za pogreb.

Izprva so vzeli Režiko sorodniki, ki so se je pa kmalu naveličali. Poiskali so ji službo za pestunjo. No — hrana je bila že še; za kakšen predpasnik si je tudi prislužila; kaj pa je prestala, ne vprašujte! Zapuščeno siroto, ki nima nič svojih, zaničujejo brezsrčni ljudje, da je žalostno povedati. — Tudi Režika je služila pri gospodinji, ki se ji je vsak rad izognil na deset korakov.

Dosti je izkusila Režika, trpela dosti, — a vendar se je krepila, rastla kakor jelka v bregu, v katero bije sneg in dež. Ko je dorastla, je služila tupatam za deklo. Za vsako delo je znala prijeti; radi so jo jemali v službo, — ali vendar je povsod bridko čutila, da je nesrečna sirota: povsod so jo potiskali nazaj, in marsikateri sirovež jo je zasmehoval. To je bolelo! Režika, od mladih nog osamela in zatirana, pa ni podlegla pod to silo, ampak zaupala je od dne do dne bolj v Boga in sama váse.

»Kaj ni svet odprt?« je dejala. »Pojdem tja, kjer me ne poznajo. Dela se ne bojim, nemara se vendar le preživim.«

Šla je h gospodu župniku ter ga vprašala za svét. Duhovni oče ji ni branil v mesto, češ: »Če ne boš zapustila Boga, tudi Bog ne bo zapustil tebe.«

Odločila se je torej in danes se poslavlja. Bila je pri sv. izpovedi, pokrepčala se je s kruhom Gospodovim, s katerim se človek poživi in pokrepča na najbolj daljno pot kakor svoje dni prerok Elija na večno božjo goro, da ne omaga in ne pade. Ravnokar je minila maša. Tu kleči Režika še pred starim križem, ki ji je oče, mati, ki ji je moč, podpora in uteha. Cerkvjenik je zaprl vrata, potolkel Režiki na ramo in rekel: »Alo, zdaj pa le, ne utegnem več čakati nate«. Režika se je zdrznila, kakor bi bila predramljena iz sanj, zardela je v lice ter podala cerkvjeniku roko: »Z Bogom, stric, zdaj pa grem!«

»I, kam pa misliš?«

»V Trst.«

»Le glej, da se ne izgubiš!«

»Pravkar sem molila za to.«

»Tako je prav,« ji je pokimal cerkvjenik, »in kadar boš imenitna gospa, pošlji mi za tobak,« je še pripomnil porogljivo.

Režika je požrla to opazko in odšla molit na materin grob. Zelenel je bršljin na njen. Utrgala si je vejico, dela jo v knjižico, zarila roke v črno prst, kakor bi hotela prijeti mrtvo mater za roko, spečo globoko pod zemljo, nato pa je odšla k gospodu župniku.

Gospod župnik je sedel v uti in kosil.

»No, Režika, no, kaj prideš tudi k meni po slovo?«

Rezika pa mu je poljubila roko in zašepetala: »Saj se spodobi«.

»No, prav veseli me, da si se tako lepo pripravila na pot. Na, sedi pa poslušaj me, kar ti bom povedal. Očeta nimaš, ne matere, da bi te poučila in blagoslovila; pa bom jaz namesto njih kakor tvoj duhovni oče. — V mestu je mnogo izkušnjav; morda boš prišla k ljudem, ki ne bodo imeli nič vere, in te bodo zasmehovali, ko boš molila, ali kadar pojdeš v cerkev. Porekó ti, da so to same budalosti. A ti ne poslušaj takih ljudi, ampak izpolnjuj povsod svojo krščansko dolžnost! In ko bi te hoteli zadrževati, poišči si rajši drugo službo, ako treba tudi manjšo — nič ne dé. Boljši je majhen zaslužek, da ostaneš le na pravi poti. V mestu so vojaki, gledali bodo za teboj; celo gospodje se ti bodo sladkali: pa nobenemu nič ne veruj; to bi bila ravna pot v pogubo. Izogni se jim, kjer moreš! Bodi poštena in svojim gospodarjem zvesta — no, v tem se lahko zanesem na te. Bodi dovolj! Ne bom ti delal cele pridige — le tega se drži, kar sem ti povedal zdaj, -- pa bo dobro. — Skoči v mojo sobo. Na mizi leži pismo, — prinesi mi ga!«

Rezika je prinesla pismo, in gospod župnik je pogledal naslov, ako je pravi, in je pristavil: »Na pismo na prednico v nunskem samostanu! Pisal sem ji bil sicer že prej, morda boš takoj dobila službo; če pa ne, boš ostala nekaj dni v samostanu, dokler se ti ne posreči dobiti primerno mesto. Samostan boš lahko našla. Tako, povej materi prednici, da se ji priporočam. Zdaj pa pojdi v imenu božjem! — No, nič ne jokaj, to ti ne pomaga nič. V mestu ti bo potreba poguma, ne pa solz. Ako boš potrebovala kakšen svét — piši mi!«

Rezika je poljubila gospodu župniku roko, in dve veliki solzi sta kanili nanjo. Govoriti ni mogla, zašepetala je le: Bog vam povrni vse, kar . . .«

»No, no, — je že dobro!« se je nasmehnil duhovnik, »in ko bi me ne bilo, ko se povrneš domov, več tukaj, pridi me obiskat tja-le.«

In pokazal je na pokopališče, snel črno čepico z bele glave, pa zamahnil v slovo z roko.

Od župnika je hitela Rezika k Petrasovki — svoji botri. Pri njej je imela obleko in nekaj drugih reči. Starka ji je postregla, kolikor je mogla: skodelico mleka pa pol hlebca črnega kruha za popotno ji je dala. Rezika je povezala obleko v zavitek ter prosila botro: »Drugo šaro bom pustila tukaj, pa prosim vas, pazite, da kam ne preide!«

»Nič se ne boj, zlata moja! Kakor bi imela vse s seboj, prav vseeno. Pa ne pozabi me, in če boš videla koga od nas v mestu, sporoči mi, kako in kaj je s teboj.«

»Pisala vam bom. Gospod župnik ali gospod učitelj vam bodo pa prebrali,« je pripomnila Rezika in zadela culo na pleča. Pomolila je starki roko in se odločno poslovila: »Pa zdravi ostanite, jaz moram iti, z Bogom!«

»Čaki no, da te še poškropim!« In starka je pomočila uvelo roko v blagoslovljeno vodo ter prekrižala Reziko. In spremila jo je čez dvorišče po vrtu do prelaza. Tu pa je postala ter gledala za odhajajočo deklico.

Rezika jo je ubrala z urnim korakom, kakor bi utekala nesreči. Ko je dospela na vrh holma, kjer raste divja obmejna hruška s košatimi vejami, a z votlim deblom, ožganim od pastirskega ognja, je sedla pod njo, zagledala se z dolgim, kaljenim pogledom na svojo rojstno vas, na te zelene vrte, na polja zlato valovje, kjer se je od mladih nog trudila v potu svojega obraza; zagledala se je na sive strehe, pod katerimi je služila, jedla kruh, namočen v solzah — obtičalo ji je oko na beli cerkvici, kjer je tolikrat potožila Bogu svojo skrb, svojo boleost, svojo slabost, in kjer je dobila tolikrat tolažbo in mir; na beli cerkvici, poleg katere je nji dobro znani, z zimzelenom porastli grob, — oh, oči so se ji zopet orosile pri tem spominu! Vzela je v roke rožnivenec, začela moliti in med molitvijo se je nehote zagledala tam na one temne gozde, kjer je nabirala jagode ob nedeljah popoldne, kjer je brala cvetlice za Marijin oltar, kjer niso begali pred njo ne ptiči, ne veeverice — kjer ji je bilo vse tako milo, tako domače! In dušo ji je napajal vonj in ljubkost gozda, prerazkošni spev krilatcev, prijetno žuborenje bistrega potoka, — in lotilo se je je domotožje s tako silo, da se je zjokala po tej, vkljubvsemu le mili vasi ter se kesala, da je na potu v tujino. Pa opogumnila se je. Urno je vstala ter se napotila dalje v svet. Prekoračila je vrh, ozrla se še enkrat nazaj, pa izginila na drugo stran.

Bila je v tujem, neznanem svetu, — sama, sama kakor javor na polju!

II.

Poštni voz je zavil z državne ceste proti Markovcu. Postiljon je podil konja, ki sta jo ubirala, kolikor so jima pripuščale noge. V vozu je sedela gospa v temnem krilu in pa dve mladi gospodični. V Markovcu se je ustavil voz pred gostilno; gospa je izstopila z gospodičnoma vred iz kočije, naročila postiljonu, naj spravi prtljago v hišo, pa so hitele naravnost proti cerkvici. Solnce je ravno pogledalo iznad cerkve, in krasno majevo jutro je zadihalo s hladom in vonjavo. Pozvonilo je k sveti maši. Iz te in one hiše je prišla stara ženica z molitveno knjigo v roki, ali pa betežen starček krenil proti hiši Gospodovi. Vse je radovedno motrilo tuje goste, zlasti krasno oblečeni gospodični. Dečki, ki so stali pred šolo pa čakali, kdaj pojde gospod župnik v cerkev, so debelo gledali in kakor prestrašeni snemali z glav klobuke.

Gospa je peljala gospodični skozi velika vrata v cerkev, tam jima rekla sestri v zadnje klopi, potem pa je šla, kakor bi bila v markovški cerkvi stara znanka, naravnost v zakristijo.

Cerkvenik pa, zagledavši krasnooblečeno gospo, je osupnel in ni vedel, na katero nogo bi stopil.

»Prosim,« ga je prijazno nagovorila gospa, »kaj nima gospod župnik danes že naprošene svete maše?«

»Ne, je nima.«

In gospa je položila dve kroni na mizo, rekoč: »Prosim gospoda župnika, naj darujejo danes sveto mašo za rajnega Jožefa Tomca in njegovo ženo Marijo.«

»Hvala, bom že povedal!« je spravil cerkvenik neukretno na dan — iz samega iznenadenja. Ni bil namreč še dolgo cerkvenik, in se ni še tako izpoznal v vseh slučajih svoje službe, — no potem pa je tudi taka gospa v Markovcu bila le redka prikazen, kakor komet na nebu.

Gospa je odšla v klop h gospodičnoma. Klopi so se polagoma polnile; šolarji so se vstopili pred klopi; cerkvenik je razsvetlil oltar, zvonček pri zakristiji je zapel, orgle so zabučale, in duhovnik je pristopil. Bil je to mlad, krepak mož. Prejšnji gospod župnik je počival že osem let pod velikim križem na pokopališču. Za njim je prišel nov župnik, in ž njim vred marsikaj novega. Uredil si je novi župnik cerkev po svojem okusu, da se je zdela človeku, ki jo je videl pred dvajsetimi leti, vse drugačna, tuja. Tudi gospa se je nekam začudeno ozirala po cerkvi in po ljudeh. Ko je zapel pevski zbor:

»Pred Bogom pokleknimo . . .« je odprla gospa star, oguljen molitvenik in se zatopila v daritev svete maše. Gospodični sta brali sveto mašo iz majhnih molitvenikov z zlato obrezo. Bili sta lepi kakor dva angela, ena temno-, druga zlatolaska. Molili sta s sklonjeno glavo in zdajpazdaj oči dvigali le v oltar.

Ko pa je minila sveta maša, je pokimala gospa hčerkama, razdelila med beračice, klečeče pod korom, bogate milodare, da so, pozabivši, kje so, na glas zahvaljevale blago gospo: »Bog vam povrni, Bog vam povrni stokrat! Bomo molile za vas, bomo —«

Gospa je potem vedla hčerki pred veliki križ tik cerkvenih vrat ter pokleknila ž njima vred.

Še so bile videti velike krvaveče rane, le da so bila kolena še bolj oguljena. Sklenila je gospa roke, povzdignila modre oči k staremu križu pa gledala skozi obile solze na obraz Odrešenikov, a iz prsi se ji je izvil vzdihljaj, in ta vzdihljaj se je tresel kakor struna, tresel in zvenel k nebeskim vratom, kjer se dele vse podpore ubogim zemljanom.

Šel je mimo gospe duhovnik, šle so mimo nje zvedave beračice, po strani jo zroč — a gospa ni videla nikogar.

Pred cerkvijo pa so se ženske ustavile in se začele pomenkovati.

»Verjemite mi,« je modrovala Peruščkova Neža, »da ni to nobena druga kakor Tomčeva Rezika. Stavim, ne vem kaj, da je.«

»Beži, beži!« ji je ugovarjala Kranjča Urša, »kje bi se vzela iz beračice taka gospa!«

»O zlata moja, zgodile so se na svetu še drugačne reči; zakaj bi se pa to ne!«

Ko je gospa pred križem domolila, je spela na grob, kjer je počivala stara Tomka.

Ženam je zaprlo sapo, kakor bi bilo treščilo med nje, in zgenile so z rokami.

»Kaj vam nisem pravila, da je Tomčeva Rezika!?« je važno poudarjala Peruščkova Neža.

»Kdo bi si bil mislil — iz take beračice!« — se je čudom čudila stara Kovačica. »Gremo kaj k njej?«

»E, pustimo jo,« je svetovala stara kmetica. »Če bo hotela, bo že sama prišla k nam, saj ve za nas.«

»Morda bi si še mislila, da je kdosivekaj,« je pristavila zavistna Hitejevka.

»Pojdimo, pojdimo domov! Sicer naj bo pa tako revše, ako mu je Bog dal srečo, lepo ponižno in hvaležno svojim dobrotnikom. Da je nisem bila vzela na Martinove besede za pestunjo, bi bila umrla od lakoti.«

Razšle so se.

Od materinega groba je zavila nekdanja Tomčeva Rezika pred veliki križ, kjer je počival stari gospod župnik. »Otroka moja,« je opozorila hčerki, »tukaj pokleknimo pa molimo. Ta, ki tu v Bogu spi, je priča moje in vajine sreče.«

Dolgo so molile.

»Zdaj pa pojdimo v župnišče!«

Gospod župnik je hodil po vrtu. Ko pa je videl prihajajočo gospo in gospodični, šel jim je naproti. Poklonil se jim je in dejal: »S čim vam lahko postrežem?«

»Rada bi spregovorila z vami par besed.«

»Prosim, idite v sobo!«

»Če vam drago, gospod župnik, ostanimo kar na vrtu. Meščanom je sveži zrak jako ljub.«

»Saj res, kar tu ostanimo;« je pritegnil duhovnik. »Pojdimo v uto.« In posedli so v hladilno senco.

»Kaj ni to nova uta?« je vprašala gospa.

»Nova. Kaj ste znani tukaj?«

»Seveda sem. V tej župniji sem bila rojena. Pred dvajsetimi leti sem sedela prav na tem mestu z rajnim gospodom župnikom.«

»Je to mogoče!« se je začudil župnik.

»Res, prav tu je bilo. Tedaj sem bila zapuščena sirota in sem se odpravljala v tujino. Ako dovolite, povem ob kratkem svojo zgodbo, da jo boste povedali drugim za zgled, in pa, da boste vedeli, zakaj hočem danes ustanoviti dve črni maši — tako sem sklenila.«

»Prav radoveden sem, gospa, in hvaležen vam bom za to. In pa, kaj malega prigrizniti bi menda ne bilo napačno?«

»Hvala, ne bomo! — No pa,« je pogledala hčerki pa pripomnila: »mestni ljudje imajo na kmetih najrajše mleko — pa ti dve moji deklici tudi. — Ako nam hočete ravno s čim postreči, prosim malo mleka za ti dve.«

»Tako j!« je uljudno pripomnil gospod župnik ter odhitel.

Kuharica je prinesla, kakor je velel gospod župnik. Ko ste pa hčerki použili mleko, je izpregovoril gospod župnik: »Čez dvajset let ste prišli obiskat rojstni kraj — pa smo vam postregli tako skromno.«

»Prav tako sem se tudi poslovila — mleko in kruh sem naposled jedla pri svoji botri, ko sem zapuščala ta kraj. Oh, tedaj sem bila uboga, zapuščena sirota. Starši so mi rano umrli, in z menoj, z revno siroto, so ljudje ravnali jako neusmiljeno. Odločila sem se bila, da pojdem v mesto iskat sreče. Prosila sem Boga za blagoslov, poslovila se od gospoda župnika, od sosedov — pa odšla v Trst. Službo sem dobila naglo. Gospod župnik me je bil priporočil v samostanu, tam so mi preskrbeli službo. Služila sem tupa tam — ali nikjer mi ni ugajalo. Slabo se mi ni ravno godilo; ali to me je bolelo, da se niso nikjer nič zmenili za službo božjo, da me niso pustili niti v cerkev, — razen v nedeljo popoldne. Dejali so: »No, zdaj pa le pojdi na izprehod.« Jaz pa sem šla — namesto na izprehod — vedno v cerkev ter prosila Boga, da bi mi stal na strani in mi dal boljšo službo. Zmeraj mi je hodilo na misel, kar mi je bil rekel gospod župnik pri odhodu: »Ne zapusti Boga, varuj pa se ljudi brezbožnih!« Naposled se mi je posrečilo dobiti službo pri bogatem ključavničarju. Dobri, krščanski ljudje so bili. Gospa sama me je pošiljala v cerkev, ob petkih nismo kuhali mesa, pred jedjo in po jedi smo molili, — z eno besedo: tam mi je bilo všeč. Ostala sem pri njih tri leta. Prihranila sem si bila lepe denarje, ker nisem po nepotrebnem trosila kakor druge. Imeli smo več pomagačev. Večkrat me je ta ali oni nagovarjal, naj grem z njim na izprehod ali pa na ples. Ali jaz sem se ravnala po besedah gospoda župnika: »Ne zapusti Boga!«, pa nisem šla z nobenim. Druge služkinje so se mi sicer posmehovale, da sem »tercijanka«, ponašale so se s svojimi čistilci — a jaz se nisem zmenila za nobenega. Hitro sem izpoznala, kam to privede človeka. V malo-kateri službi so zdržale nekaj časa; mnoge so bile poslane domov po odgonu; ako pa se je katera omožila, ni bilo tako nič vredno — bilo bi za njo stokrat boljše, da bi se ne bila omožila.

Naš najstarejši pomočnik je bil tih človek, a delavec za tri druge, in denar je tiščal v pesti kakor kladivo. Meni se je ta človek prikupil, dasi se mi ni nikdar sladkal. Kolikrat sem si mislila, ko so ga hoteli mlajši pomočniki imeti za norca: »O ko bi bili vi takšni, kakršen je Svetlin.«

»Torej imam čast govoriti z gospo Svetlinovo?« se je z nasmehom poklonil župnik.

»Da, da! — Nekoč me je nepričakovano vprašal: »Kaj pa vi, Rezika, se ne boste omožili?«

Zardela sem, ali vendar pogumno odgovorila: »Bi se že, samo ženina ni.«

»Ženin stoji pred vami, če me marate.«

Povesila sem glavo pa molčala.

»No, no, — saj vendar niste otrok. Všeč ste mi, in ako sem tudi jaz vam, dajte mi roko, — se bova že preživila.«

Že od nekdanj nisem bila za dolgo besedičenje. Podala sem mu roko — in bilo je sklenjeno. Sporočila sem to gospodu župniku, ki mi je odobril moj sklep, pa tudi pristavil: »Gospod Bog je modrejši od mene; pojdi se ž njim posvetovat v cerkev. Ako ti ne pravi tvoj notranji glas: ne! — pa se omoži.«

Storila sem tako. Vest mi ni rekla »ne«! Vzela sva se, najela v predmestju malo delavnico in začela v imenu božjem. On je imel tisoč kron, jaz pa tristo. Seveda je bil začetek težak. Pomagala sem mu pri delu, kjer sem mogla, da so mi bile roke sam žulj. Še dandanes se mi pozna, pogledjte. K sreči je imel naš bivši gospodar toliko dela, da ga ni mogel več zmagovati; pa nekaj novih hiš so ravno zidali. Prepustil je nam nekaj svojega dela. Bila sva pridna, in zaslužek je rasel. Čez leto dni, ko nama je dal Bog tole hčerko, si je mož vzel pomočnika, pozneje dva, tri — in zdaj imamo svojo hišo. Tak blagoslov božji sva imela. Prišla sem se mu danes zahvalit in tu nalagam štiristo kron za dve sveti maši zadušnici, za starše in za rajnega gospoda župnika.

In potegnila je gospa iz žepa mošnjiček pa naštela na mizo štiristo kron.

Župnik se ji je priklonil in gledal s spoštovanjem na njo.

»Zdaj pa pokažem hčerkama še kočo, kjer sem bila rojena, kjer sem živetarila, da vidita, da si more tudi revež priboriti s poštenim delom lepšo hodočnost. Jaz, gospod župnik, navajam hčerki k delu, saj ne vemo, kaj ju čaka. Lehkó, da pridemo še na nič.«

»Resnica je to, gospa! O ko bi vse matere tako ravnale!«

To je preprost životopis Tomčeve Rezike. Kaj more biti bolj enolično životopis in življenje? In vendar bi morda to dušo po pravici lahko imenovali: škrlatni cvet.

TUDI MENI?

Ptičice od juga
spet so priletele,
pa na okence so sele
moje tihe sobice,
pa so pesmico zapele
pesmico sladkó:

„Vesna spet prišla je,
in prinesla petja
in nasula cvetja
na vrtove, gaje!“

Ptičke so molčale,
plašne odfrčale
čez zeleni vrt . . .

Oj povejte, ptičke,
če bo kaj pomlad
za spomin prinesla
tudi meni petja,
tudi meni cvetja
in tolažnih nad! —

Bogumil Gorenjko.

